

ЈАО, БЕОГРАД: Један од 35 европских, или можда америчких, стандарда сигурно јесте да кад победиш, штиклом противника убодеш у око. А где је за штиклу најзгодније место, него право у Београд. Јер, доста слободно ћу парафразирати Душка Радовића, радити се може било где, живети се може било где, али владати се може само у Београду. Ако не владаш у Београду, цаба ти влада. Нарочито она испражњене касе. Тиме се нећу посебно бавити пошто засигурно знам да је 3. европска вредност - једнопартијски систем. То значи влада и пар већих градова једној политичкој опцији, односно коалицији а други могу да се разигравају са оним што преостане. С тим да списак ових пар већих градова утврде експерти. По могућству самозвани. Али, ни тиме се нећу бавити пошто засигурно знам, 33. европска вредност је да је све ово напред наведено ЛОГИЧНО. И победе до истребљења и понижења и политичко једноумље протегнуто и на сасвим практичне, неполитичке ствари. Али, нарочито ако то на све стране тврде лиценцирани политички експерти, ја обавезно проверим. И право да вам кажем, није баш логично. Дакле, да једна иста странка или коалиција контролише и републичку владу и Београд није ни по којим критеријумима логично, али је за ту странку или коалицију по свим критеријумима корисно. За Србију би, по мом неекспертском мишљењу, било веома корисно не да се Београд, Нови Сад, Ниш, Крагујевац централизују и преселе у београдску Немањину 11 него да се београдска Немањина 11 децентрализује и из Београда пресели у Нови Сад, Ниш, Крагујевац... па и даље. Да је логично да исте странке врше власт и на републичком нивоу и на онолико, а очито је пожељно свим, градских нивоа за колико се експертима учини zgodним, не потврђује ни пракса, ни теорија. Ево и доказа. Од 2004. до 2007. године Владом Србије доминирала је једна, а београдском владом друга политичка странка. Новим Садам је управљала одметнута радикалка Маја Гојковић. Дакле, још једна опција сасвим различита од опције са републичког нивоа. И београдска и новосадска влада одржале су се до краја мандата, а републички комплот се распао. Извините - двапут. Није ваљда да су зато криви Београд и Нови Сад. Ево и примера из окружења. Градоначелник Љубљане постао је независни кандидат Зоран Јанковић, бивши председник Меркатора, пошто је на изборима победио Франца Архара, бившег гувернера Банке Словеније. Загребом већ у више мандата столује социјалдемократски градоначелник Милан Бандић, док на нивоу државе већ у другом мандату власт врши ХДЗ. Можемо и даље: у Лондону је управо ступио на функцију градоначелник конзервативац, док је у Великој Британији на власти лабуристичка влада. У Паризу је на функцији градоначелника социјалиста, док

Француском владају конзервативци. Добро, истина је. Што је држава централизованација то је политичка оријентација главног града опаснији индикатор за политичку оријентацију уопште. Али како ствари стоје са нашим политичким странкама, постоји још један речитији локални индикатор. На последњим локалним изборима учествовало је око 130 група грађана, а више од 60 их је, гласовима бирача, ушло у локалне парламенте. Али, на локалном нивоу се не одлучује ни о спољнополитичким, ни о унутрашњеполитичким ни о безбедносним питањима. Него о канализацији, локалном путу, водоводу и слично. Амбиције политичких странака изгледа да су убитачне за ефикасно решавање ових баналних проблема.

ЈАО, БЕОГРАЂАНИ: Али, цаба ти логика и праксе и теорије. Борба за Београд је беспштедна. Ја мислим зато што Београд има пара, зато што Београд има радних места, зато што гро инвестиција иде и везаних очију право у Београд, па се туда мува и гро провизија... и све томе слично. Ја мислим да ће током наредних пар година, боље бити менаџер Београда него министар за инфраструктуру Републике. Више ће пара бити код градског менаџера, него код републичког министра. На делу је, међутим, и покушај наводне одбране Београда и опасном интелектуалном фашизацијом. Којом се доказује да су Београд у руке радикалима већ више пута умало предали у ствари бирачи који се само издају да су Београђани, а "извините, они то нису". Мисли се, пре свега, на бираче из седам приградских београдских општина (Барајево, Гроцка, Лазаревац, Младеновац, Обреновац, Сопот и Сурчин) у којима живи око 20 одсто становника, који се званично сматрају Београђанима. Ја познајем госпођу која више од 20 година из Лазареваца сваког јутра путује на посао у центар Београда, јер "кад би са послом прешла у Лазаревац, не би једном годишње дошла у Београд". Знам и другу која више од двадесет година сваког јутра путује на посао у Лазаревац. Затим, кад је НИС претворен у акционарско друштво, а Војвођани приговорили на његовом седишту гледе касније расподеле новца од приватизације, одговорено им је да Транснафта има седиште у Панчеву. Панчево је Београд, отписали су из Новог Сада. Ако је Панчево Београд, јесу ли Панчевци - Београђани? Током припреме Закона о граду Београду у градској администрацији је постојала идеја, да се из разлога наводно различитих развојних потреба, бирају градски органи посебно за ове приградске општине, посебно за градске. Укључујући и сваком свој градоначелник. Идеја није прошла. Зашто, објаснићу касније. Тек, занимљиво да се током постизборне нервозе и сукобљавања овај развојни разлог није више користио ни као згодан параван за сасвим политички мотивисану љутњу: приградска насеља "крива" су за јаку позицију Српске радикалане странке у градској скупштини. Па да видимо да ли јесу? У седам поменутих приградских општина живи мало више од 20 одсто становника главног града. Толико је отприлике и њихово учешће међу важећим гласачким листићима на последњим изборима. Истина је да је, опет по мојој рачуници коју треба узети оквирно, 44 одсто гласача у приградским насељима гласало за СРС, а око 33 одсто у девет градских општина. Али, допринос гласача из приградских општина општем градском резултату радикала је испод 25 одсто.

Дакле, ако ја погрешно не пресуђујем, приградска насеља јесу радикалнија, али њихов радикализам није довољан да би само они били "окривљени" за укупни резултат радикала. По мом мишљењу, институционална одвајање приградских београдских општина лако би се избоксавало да није пресудног разлога над разлозима. Из истог разлога из кога се странке грчевито боре за Београд, не могу се лака срца лишити ни његових приградских насеља. Тај су прозаични разлог паре. Као прво и најтранспарентније: цела једна четвртина београдског буџета пуни се накнадом за уређење градског грађевинског земљишта, а још лепше паре добијају се од накнаде за коришћење градског грађевинског земљишта. Као што је познато, градске београдске општине са тим су профитабилним локацијама за градњу при крају. А од 223.128 хектара пољопривредног земљишта на територији Београда, дакле земљишта које у перспективи лако може постати грађевинско, 158.947 хектара налази се баш на територији приградских општина. Да не причамо да се енергијом Београд снабдева из својих приградских општина, да га оне хране, да се међу 10 општина са највећом просечном платом, дакле највећом основом за опорезивање и највећим извором куповне моћи, налазе чак три приградске београдске општине. Дакле, они можда нису Београђани, али без њих Београд не би требао ни овима који се за њега овако грчевито боре.

(Данас)